λου ἢ ἄνθρακος ἀναμμένου ἐκρήγνυται πολλάκις μὲ κρότον καὶ τινάσσει σπινθῆρας, διότι ὁ ἐμφωλεύων εἰς τοὺς πόρους του ἀὴρ, διαστελλόμενος ὑπὸ τῆς θερμότητος, συμπαρασύρει καὶ τεμάχια τοῦ ἄνθρακος, τὰ ὁποῖα ἀνθίστανται εἰς τὴν ἔξοδόν του.

9.—Διατί ἐν καιρῷ χειμῶνος βλέπομεν ἐξερχόμενον ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τοῦ στόματος τῶν ζώων εἶδός τι καπνοῦ;

Διότι ὁ ἐκπνεόμενος ἀὴρ, ἐκ τῶν πνευμόνων ἐρχόμενος, εἶναι πολὺ θερμότερος τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἰδίως ἐν καιρῷ χειμῶνος, φέρει δὲ καὶ μεγάλην ποσότητα ἀτμῶν ὕδατος ἐν ἀοράτῳ καταστάσει. Ἐρχόμενος δὲ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ψυχροῦ ἀέρος ἀποψύχεται, μεταδίδων εἰς αὐτὸν μέρος τοῦ θερμαντικοῦ του. Ἀλλ' ἀποψυχόμενος δὲν δύναται πλέον νὰ κρατήσῃ ἐν ἀοράτῳ καταστάσει τοὺς ἐνυπάρχοντας ἀτμοὺς, οἵτινες συμπυκνοῦνται καὶ καθίστανται ὁρατοί. Τοῦτο ὅμως συμβαίνει κατὰ τὸν χειμῶνα, κατὰ δὲ τὸ θέρος μόνον τὴν πρωΐαν, ὅτε ἡ ἀτμοσφαῖρα περιέχει ἀρκετοὺς ἀτμοὺς ὕδατος ἐν ἀοράτῳ καταστάσει, ἀδυνατεῖ δὲ νὰ διαλύσῃ καὶ ἄλλους. Ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ θέρος, ὅτε πολλάκις ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος εἶναι ἀνωτέρα τοῦ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνεομένου, οἱ ἀτμοὶ οἱ ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τοῦ στόματος τῶν ζώων ἐξερχόμενοι ὄχι μόνον δὲν συμπυκνοῦνται, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διαλύονται καὶ καθίστανται ἐντελῶς ἀόρατοι.

Ο ΜΑΥΡΟΣ Ο ΕΠΙΘΥΜΩΝ ΝΑ ΗΝΕ ΛΕΥΚΟΣ

Πολλάκις θέλομεν νὰ φαινώμεθα εἰς τὸν κόσμον πᾶν ἄλλο παρ' ὅ,τι εἴμεθα πράγματι.

Ὁ ταγματάρχης Βοουδὶτς, ἀπεσταλμένος παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀσαντὶ (λαοῦ τῆς Ἀφρικῆς), ἐπιθυμῶν νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς αὐλικοὺς Μαύρους καὶ εἰς τὰς ἐκ τῆς συνοδίας τῆς βασιλίσσης κυρίας, ἔκαμε τὰς προσωπογραφίας των. Ὁ βασιλεὺς, θαυμάσας τὴν ἐκπληκτικὴν ὁμοιότητα τῶν προσωπογραφημάτων τούτων, ἐζήτησε νὰ ζωγραφηθῇ καὶ ὁ ἴδιος. Εἶχεν ἤδη πολλάκις καθήσει ἀπέναντι τοῦ ζωγράφου, καὶ σηκωθῆ πολλάκις διὰ νὰ ἴδῃ τὰς προόδους τῆς εἰκόνος, ὅτε ὁ Κ. Βοουδὶτς ἐνόμισεν ὅτι παρετήρησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἀνησυχίαν τινὰ καὶ μορφασμὸν ἐκφράζοντα τὴν στενοχωρίαν ἀνθρώπου, ὅστις ἐπιθυμεῖ κάτι, ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ νὰ εὕρῃ φράσιν τινὰ, ἐξ ἧς νὰ μαντευθῇ ἡ ἰδέα του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ζωγράφος ἐπέμεινε παρὰ τῇ Α. Μεγαλειότητι παρακαλῶν Αὐτὴν νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἐκφράσῃ τὴν σεπτὴν Αὐτῆς ἐπιθυμίαν, ὁ πτωχὸς μαῦρος βασιλεὺς ἐπέθηκε πέρας εἰς τοὺς ἐνδοιασμούς του, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὸν ζωγραφήσῃ λευκόν.

Μὴ γελᾶτε διὰ τὸν πτωχὸν Ἀφρικανόν! Πᾶς ἄνθρωπος εἶνε βασιλεὺς μαῦρος, καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ ἤθελε νὰ φανῇ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ὑπὸ χρῶμα διάφορον ἀπὸ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ φύσις τὸν ἐμουντζούρωσε.

HENRI HEINE.

ΕΠΙ ΤΩι ΘΑΝΑΤΩι ΤΗΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΝΑΘΑΛΙΑΣ

Τώρα, πάνθίζ' ἡ κυκλαμιὰ καὶ κάθε σπόρο πῶχει
Κρυφὸ κρεββάτι μὲς 's τὴ γῆ ξυπνᾷ τὸ πρωτοβρόχι,
Ποῦ πρὶν ἀρχίσουν ἡ χιονιαῖς, ἡ πάχνη, τ' ἀγριοκαῖρι
Ξεγελασμένα τὰ κλαριὰ μὲ τὴ στερνὴ γλυκάδα
Πωλόγυρά του φεύγοντας σκορπᾷ τὸ καλοκαῖρι
Στολίζονται μὲ μυρωδιαῖς, μ' ἀνθοὺς, μὲ πρασινάδα —
Τώρα, παιδί μου, ἐζήλεψες τὸ στεῖρο τὸ σκοτάδι,
Τοῦ τάφου τὰ στολίσματα, τὴν ἐρημιὰ, τὸν ᾅδη!

Μοσχοβολᾷ ἡ ἀλιφασκιὰ, μικρή μου Ναθαλοῦλα,
Τὰ ῥίκη, ἡ δάφναις, ἡ μυρτιαῖς ποτίζονται δροσοῦλα
Καὶ τὸν ἀγέρα πλημμυροῦν μὲ τὴν ἀναπνοή τους.
'Σ τὸν ἥλιο τοῦ φθινόπωρου σὰ ζωντανὰ λουλούδια
Οἱ καλογιάννοι χαίρονται. Μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τους
'Σ τὸ βάτο π' ἀκουρμένεται λαλοῦν τὰ στεφανούδια
Τὰ βάσανα τῆς ξενιτειᾶς. . . Καὶ σὺ 's τὸ γέροντά σου
Στέλνεις, παιδί μου, ἀνέλπιστα, τὰ νεκρολίβανά σου;

. . . . . .

'Σ τὸν πολυτάραχο γιαλὸ τοῦ κόσμου μιὰν ἡμέρα
Διαβάτης ἀνυπόμονος περνᾷ σὰν τὸν ἀγέρα.
Τὸ πάτημά του ἐφάνηκε 's τὸν ἄμμο μιὰν αὐγή·
Ἄγριο τὸ κῦμα πέρασε τὴν νύκτα καὶ τὸ σβεῖ. . .[1]

Ἐν Λευκάδι, τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1875.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*** Βάσις τῆς ἀληθοῦς ἀνεξαρτησίας εἶνε ἡ λέξις αὕτη, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐθαύμασα: ὀλιγάρκεια! *Ὀλιγάρκεια*, ἰδοὺ τὸ ἄριστον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς δουλείας. Καὶ ἡ ὀλιγάρκεια δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μόνον καὶ τὴν τροφὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα. (William Cobbett.)

*** Μάθε πρὸ πάντων νὰ σιωπᾷς· διότι ἡ τέχνη τοῦ διατηρεῖν τὴν φιλίαν, τοῦ ζῆν ἐν εἰρήνῃ, ἐν ἁρμονίᾳ, συνίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἐν καιρῷ ἁρμοδίῳ σιγᾷν. (Zschokke.)

*** Ἡ βροχὴ, ὅταν πίπτῃ, ἀκούεται, ὄχι ὅμως καὶ ἡ χιών. Καὶ ἡ συνήθης θλίψις εἶνε ὁμοίως θορυβώδης, ἀλλ' ἡ συγκεντρωμένη θλίψις εἶνε σιωπηλή. (Auerbach.)

*** Ὅταν τις ᾖνε νέος πρέπει νὰ ἐπιμελῆται τὸν ἑαυτόν του διὰ νὰ ἀρέσκῃ, ὅταν δὲ δὲν ᾖνε πλέον νέος, *διὰ νὰ μὴ ἀπαρέσκῃ*.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κόσσυφος κόκκινος.

Τῇ 26 Σεπτεμβρίου τοῦ λήξαντος ἔτους κατὰ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ Σαβοὰ περιπολῶν, ἤκουσε κόσσυφον ἔχον-

1. Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ 1876.